

Poslovni broj: St-630/2018

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

STEČAJNI VJEROVNIK: **JOSIP ŠARKO** iz Zagreba, M. Matošeca 12, Zagreb, zastupan po punomoćniku Mariju Boniću, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 269g

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA odgovor na prijedlog za dopuštenje revizije razlučne vjerovnice

e-komunikacija
prilozi
punomoć u spisu

I. Stečajni vjerovnik Josip Šarko ovim podneskom, radi zaštite svojih prava i pravnih interesa, daje odgovor na prijedlog za dopuštenje revizije razlučne vjerovnice Ines Ljubičić od 17.08.2026., podnesen protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2350/2026-4 od 08.07.2026., u dijelu kojim je odbijena žalba razlučne vjerovnice i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-370 od 24.04.2026. u točkama I. i V. izreke.

Prijedlog za dopuštenje revizije je u cijelosti neosnovan. Postavljena pitanja nisu pravna pitanja važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, niti za razvoj prava kroz sudsku praksu, već predstavljaju pokušaj da se kroz izvanredni pravni lijek ponovno raspravlja o konkretnom troškovniku punomoćnika razlučne vjerovnice, o sadržaju zapisnika s dva ovršna ročišta i o već ocijenjenim činjenicama iz spisa.

Predlagateljica pritom pogrešno prikazuje kao načelna pravna pitanja ono što je u biti nezadovoljstvo pravilnom ocjenom nižestupanijskih sudova da se iz stečajne mase ne mogu namiriti troškovi odvjetničkog zastupanja u ranijem ovršnom postupku koji su nastali prije otvaranja stečaja, a koji nisu prijavljeni kao tražbina u stečajnom postupku, kao i nezadovoljstvo pravilnom ocjenom da na ročištima od 22.03.2017. i 22.01.2020. nije bilo raspravljanja koje bi opravdavalo punu nagradu od 8.076 bodova po ročištu.

Stoga se predlaže da se prijedlog za dopuštenje revizije odbaci kao nedopušten, odnosno podredno odbije kao neosnovan, te da se predlagateljici ne prizna zatraženi trošak sastava prijedloga za dopuštenje revizije.

Posebno se ističe kako je procesno neprihvatljivo i protivno načelu kontradiktornosti da se prijedlog za dopuštenje revizije dostavlja na očitovanje stečajnoj upraviteljici, dok se istodobno stečajnim vjerovnicima, čiji je imovinski interes neposredno pogođen predmetnim prijedlogom, ne daje jednaka mogućnost očitovanja. Stečajna upraviteljica nije nositelj imovinskog interesa u pogledu raspodjele ostatka stečajne mase; ona je procesni organ stečajnog postupka. Nasuprot tome, stečajni vjerovnici su oni kojima bi se, prihvaćanjem prijedloga razlučne vjerovnice i priznavanjem dodatnih troškova njezina punomoćnika, neposredno umanjila sredstva raspoloživa za namirenje. Stoga očitovanje stečajne upraviteljice ne može

zamijeniti očitovanje vjerovnika, osobito Josipa Šarka, koji je tijekom postupka upravo osporavao pokušaje da se neprijavljeni i neosnovani troškovi punomoćnika razlučne vjerovnice prebace na teret stečajne mase.

Drugim riječima, ne može se o tome koliko će sredstava ostati vjerovnicima odlučivati samo na temelju očitovanja osobe koja ta sredstva ne potražuje za sebe, dok se vjerovnicima čija se namirenja time izravno umanjuju ne omogućava da se očituju.

II. Stečajni vjerovnik uvodno smatra potrebnim istaknuti i procesnu okolnost da se prijedlog za dopuštenje revizije ne tiče samo razlučne vjerovnice i stečajne upraviteljice, nego neposredno zadire u imovinske interese stečajnih vjerovnika i eventualno članova društva, jer se predlagateljica u biti ponovno pokušava namiriti za odvjetničke troškove svoga punomoćnika na teret stečajne mase.

U tom smislu nije dostatno da se o prijedlogu za dopuštenje revizije očituje samo stečajna upraviteljica. Upravo stečajni vjerovnici su osobe u čiju stečajnu kvotu, a posredno i u ostatak stečajne mase, predlagateljica ponovno pokušava zahvatiti. Zato Josip Šarko ima izravan i konkretan pravni interes da se na prijedlog očituje, osobito jer je upravo njegovim ranijim pravnim lijekovima višekratno ukazivano na nepravilnosti u obračunu troškova, načinu njihova prikazivanja i pokušajima da se pojedini troškovi razlučne vjerovnice prebace na teret stečajne mase.

Dodatno, stečajni vjerovnik smatra da je sud dužan omogućiti kontradiktorno očitovanje vjerovnicima kada se prijedlogom za dopuštenje revizije traži odluka koja bi, ako bi bila prihvaćena, izravno smanjila sredstva raspoloživa za namirenje stečajnih vjerovnika. Suprotno postupanje dovelo bi do toga da se o stečajnoj masi odlučuje na temelju očitovanja stečajne upraviteljice i razlučne vjerovnice, dok se vjerovnicima koji tu stečajnu masu trebaju dijeliti ne bi omogućilo da se očituju.

III. Predlagateljica u prijedlogu nastoji stvoriti dojam da je pobijanim rješenjem razlučnoj vjerovnici oduzeto razlučno pravo. To nije točno.

Ni prvostupanjski sud ni VTS nisu odlučili da razlučna vjerovnica nema razlučno pravo kao takvo. Sporna je isključivo naknada troškova odvjetničkog zastupanja u prethodnom ovršnom postupku koji su nastali prije otvaranja stečaja i koji nisu prijavljeni u stečajnom postupku, kao i visina naknade za dvije konkretne ročišne radnje nakon otvaranja stečaja.

Zato su već prva tri pravna pitanja postavljena pogrešno. Ona polaze od netočne premise da razlučna vjerovnica „gubi razlučno pravo“ zato što joj nisu priznati neprijavljeni odvjetnički troškovi nastali prije otvaranja stečaja. Razlučno pravo i troškovi odvjetničkog zastupanja u ranijem ovršnom postupku nisu isto. Razlučno pravo je pravo odvojenog namirenja iz predmeta osiguranja. Međutim, pitanje može li se naknadno, nakon otvaranja stečaja i bez pravodobne prijave, iz stečajne mase namiriti posebna tražbina na ime odvjetničkih troškova nastalih prije otvaranja stečaja, drugo je pitanje.

Drugim riječima, predlagateljica u prijedlogu miješa osnovu razlučnog prava s vlastitim zahtjevom za naknadu troškova punomoćnika. To miješanje nije pravno održivo i ne može biti podloga za dopuštenje revizije.

IV. VTS je u pobijanom rješenju pravilno primijenio pravno shvaćanje prema kojem se troškovi zastupanja koji su nastali ovrhovoditelju prije otvaranja stečajnog postupka ne mogu dosuditi protiv stečajnog dužnika ako te tražbine nisu prijavljene u stečajnom postupku.

Predlagateljica pokušava prikazati odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-760/2021 kao neku novu, iznenadnu i retroaktivnu promjenu prava. Takvo tumačenje nije osnovano. Sudska odluka kojom se tumači

postojeće pravo nije zakon koji se retroaktivno primjenjuje, niti je u ovom postupku došlo do povratnog djelovanja propisa. Riječ je o primjeni postojećih pravila stečajnog prava o tome koje tražbine nastale prije otvaranja stečaja moraju biti prijavljene ako se žele namirivati u stečajnom postupku.

Osim toga, predlagateljica nije izgradila nikakvo legitimno očekivanje na pravomoćnoj odluci kojom bi joj ti troškovi bili priznati. Prethodna rješenja o namirenju u ovom postupku bila su ukidana i nisu proizvela pravomoćan učinak u dijelu u kojem se sada ponovno pokušava ostvariti naplata. Ne može postojati legitimno očekivanje na temelju odluka koje su upravo pravnim lijekovima ukidane i vraćane na ponovno odlučivanje.

Stoga je netočna tvrdnja predlagateljice da joj je pobijanim rješenjem retroaktivno oduzeto pravo. Nije joj oduzeto nikakvo stečeno pravo, nego joj nije priznat trošak koji nije pravodobno i pravilno prijavljen, a za koji ne postoji osnova da se namiri na teret stečajne mase.

V. Predlagateljica se u prijedlogu poziva na čl. 258. Stečajnog zakona i tvrdi da je bilo dostatno da razlučni vjerovnik obavijesti stečajnog upravitelja o svom razlučnom pravu i sporednim tražbinama. Time se ponovno zaobilazi bit spor.

Obavijest o razlučnom pravu ne može zamijeniti prijavu tražbine na ime troškova odvjetničkog zastupanja nastalih prije otvaranja stečaja. Navedeni troškovi nisu neka apstraktna sastavnica založnog prava, nego novčana tražbina prema dužniku koja je, prema tvrdnji same predlagateljice, nastala prije otvaranja stečaja. Ako takva tražbina nije prijavljena, ona se ne može naknadno pretvoriti u trošak unovčenja samo zato što bi to bilo povoljnije za razlučnu vjerovnicu i njezina punomoćnika.

Posebno je važno da Ines Ljubičić nastupa kao pravna slijednica ranijih vjerovnika. Ona ne može imati više prava nego što su ih imali Petar Pripuz i Slobodan Ljubičić. Ako raniji vjerovnik nije pravodobno prijavio troškove nastale prije otvaranja stečajnog postupka, njegova pravna slijednica ne može naknadno, kroz stadij namirenja i kroz ponavljane troškovnike, steći bolju procesnu poziciju od one koju je imao njezin prednik.

Iz toga slijedi da prva tri pitanja ne predstavljaju važna pravna pitanja, nego pokušaj da se kroz revizijski postupak ispravi vlastiti procesni propust ranijeg vjerovnika.

VI. Četvrto i peto pitanje formulirano je potpuno općenito i apstraktno: pita se postoji li bitna povreda postupka ako drugostupanjska odluka ne sadrži ocjenu odlučnih žalbenih navoda ili ako nema razloga o odlučnim činjenicama.

Takva pitanja nisu određena pravna pitanja u smislu prijedloga za dopuštenje revizije. Na njih Vrhovni sud ne treba odgovarati u ovom predmetu jer je odgovor u općem smislu već poznat, a u konkretnom slučaju pobijano rješenje VTS-a sadrži jasne razloge o odlučnim činjenicama.

VTS je u točkama 6. do 11. obrazložena izrijekom i detaljno obrazložio zašto predlagateljici ne pripada naknada troškova ovršnog postupka u višem iznosu. Sud je naveo što je prijavljeno u stečajnom postupku, što nije prijavljeno, na koju se sudsku praksu poziva, zašto se troškovi nastali prije otvaranja stečaja ne mogu naknadno dosuditi, zašto se za dva ročišta primjenjuje ograničena nagrada i zašto predlagateljica nema legitimna očekivanja vezano uz troškove koji ranije nisu pravomoćno dosuđeni.

Prema tome, predlagateljica ne postavlja pravno pitanje, nego izražava nezadovoljstvo time što drugostupanjski sud nije prihvatio njezine žalbene navode. To nije razlog za dopuštenje revizije.

VII. Šesto pitanje odnosi se na dva konkretna ročišta u ranijem ovršnom postupku: ročište od 22.03.2017. i ročište od 22.01.2020.

Predlagateljica tvrdi da su ta ročišta održana i da se na njima raspravljalo, pa da joj zato pripada puna nagrada. Međutim, upravo je VTS, uvidom u zapisnike, utvrdio suprotno. Za ročište od 22.03.2017. utvrđeno je da je odgođeno jer je otvoren stečajni postupak te da stranke nisu raspravljale, nego je raniji privremeni zastupnik ovršenika dostavio rješenje o otvaranju stečaja. Za ročište od 22.01.2020. utvrđeno je da je odgođeno na prijedlog ovrhovoditelja uz suglasnost ovršenika radi dogovora oko načina utvrđivanja vrijednosti imovine.

Takva konkretna ocjena zapisnika ne može se pretvoriti u opće pravno pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava. Predlagateljica zapravo traži da Vrhovni sud ponovno ocjenjuje što se dogodilo na dva konkretna ročišta i je li punomoćnik razlučne vjerovnice na njima ostvario pravo na punu nagradu od 8.076 bodova po ročištu. To nije funkcija prijedloga za dopuštenje revizije.

Osim toga, i životno i procesno je očito da se ne može tražiti puna nagrada za ročište na kojem je samo utvrđeno da je otvoren stečajni postupak, odnosno za ročište koje je odgođeno upravo na prijedlog ovrhovoditelja. Takav zahtjev potvrđuje obrazac postupanja u kojem se kroz svaki procesni korak pokušava maksimalno opteretiti stečajna masa troškovima punomoćnika razlučne vjerovnice, neovisno o stvarnoj nužnosti i stvarnom sadržaju radnje.

VIII. Predlagateljica nadalje netočno prikazuje raniji tijek postupka tvrdnjom da su sva ranija rješenja i odluke potvrđivale njezino pravo na predmetne troškove. To nije točno.

Ranija rješenja o namirenju nisu u relevantnom dijelu postala pravomoćna, već su upravo zbog žalbi stečajnog vjerovnika Josipa Šarka ukidana i vraćana na ponovno odlučivanje. Zato se predlagateljica ne može pozivati na ukinute odluke kao na izvor legitimnih očekivanja ili kao na ustaljenu praksu u ovom predmetu.

Naprotiv, upravo konačna odluka VTS-a PŽ-2350/2026-4 u pobijanom dijelu jasno potvrđuje da prvostupanjski sud pravilno nije priznao više tražene troškove ovršnog postupka. Ako je u ranijim fazama postupka došlo do prihvatanja prekomjernih zahtjeva za troškovima, to ne može biti razlog da se takva pogreška nastavi. Svrha žalbenog postupka upravo je otkloniti pogreške, a ne pretvoriti ih u legitimno očekivanje jedne strane.

U tom kontekstu posebno je važno da su raniji prijedlozi stečajne upraviteljice i razlučne vjerovnice u dijelu troškova više puta doveli do odluka koje su kasnije morale biti korigirane. Zato stečajni vjerovnik s pravom upozorava da se u ovom stadiju ne smije ponovno odlučivati isključivo kroz prizmu interesa razlučne vjerovnice i stečajne upraviteljice, nego treba voditi računa o interesu svih vjerovnika i zaštiti stečajne mase.

IX. Šarko je osobito zabrinut zbog okolnosti da sud, prema dostupnim informacijama, prijedlog za dopuštenje revizije dostavlja na očitovanje stečajnoj upraviteljici, dok se ne bi smjelo zanemariti pravo vjerovnika da se očituju o pitanju koje izravno utječe na opseg stečajne mase.

Navedeno je posebno važno jer je upravo stečajna upraviteljica u ranijim fazama postupka dostavljala prijedloge i obračune koji su uključivali troškove razlučne vjerovnice i njezina punomoćnika, a koji su potom bili predmet ozbiljnog osporavanja. Isto tako, rješenjima u ovom postupku već je došlo do korekcije pojedinih troškova i nagrade stečajne upraviteljice. Bez potrebe da se u ovom podnesku otvara pitanje eventualne odgovornosti stečajne upraviteljice, ostaje činjenica da njezino očitovanje ne može zamijeniti očitovanje vjerovnika čiji se imovinski interes ovdje neposredno dira.

Stečajni vjerovnik pritom podsjeća da je imovina stečajnog dužnika unovčena za iznos od 9.414.500,00 EUR zahvaljujući prodaji kupcu Harvey Norman Croatia d.o.o., dok je ranije vještačenje vrijednost nekretnina prikazivalo bitno nižom. U postupku se stoga mora osobito pažljivo voditi računa da se ostvarena kupovna

ne umanjuje daljnjim neosnovanim troškovima, osobito troškovima koji nisu pravodobno prijavljeni i koji ne predstavljaju nužne troškove unovčenja.

Nije svrha stečajnog postupka da se stečajna masa, nakon što je napokon ostvarena značajna kupovina, dodatno umanjuje kroz troškove koji bi u stvarnosti išli na korist samo jedne strane i njezina punomoćnika. Šarko kao stečajni vjerovnik ima pravo zahtijevati da se svaki takav trošak ispita strogo, zakonski i bez pogodovanja bilo kojem sudioniku postupka.

X. Predlagateljica i u ovom prijedlogu nastavlja s pozivanjem na pravo vlasništva, legitimna očekivanja, pravično suđenje, zabranu retroaktivnosti, Ustav, Konvenciju i praksu ESLJP-a. Međutim, takvo općenito pozivanje ne može nadomjestiti nedostatak konkretne pravne osnove.

Pobijanim rješenjem predlagateljici nije oduzeto vlasništvo. Nije joj oduzeto razlučno pravo. Nije joj uskraćen pristup sudu. Nije joj uskraćeno pravo na žalbu. Štoviše, njezina žalba je detaljno razmotrena, a u dijelu koji se odnosi na jamčevinu i usvojena. U dijelu troškova nije uspjela zato što njezin zahtjev nije bio osnovan.

Pravo na pravično suđenje ne jamči stranci pravo da joj sud prizna svaki trošak koji zatraži, niti pravo da se iz stečajne mase namire troškovi koji nisu prijavljeni u skladu s pravilima stečajnog postupka. Pravo vlasništva ne štiti neosnovane i neprijavljene troškovne zahtjeve. Legitimno očekivanje ne može nastati na temelju procesnih pogrešaka, ukinutih odluka ili jednostranih troškovnika.

Stoga je jasno da se pozivanje na Ustav i Konvenciju u prijedlogu koristi kao retorički dodatak, a ne kao stvarna pravna osnova za dopuštenje revizije.

XI. Stečajni vjerovnik dodatno ističe da je prijedlog za dopuštenje revizije još jedan u nizu procesnih pokušaja razlučne vjerovnice da se predmetni stečajni postupak dodatno produži i da se kroz različite pravne kvalifikacije ponovno otvori pitanje već ocijenjenih troškova.

Ovaj stečajni postupak traje godinama, rješenja o namirenju su više puta ukidana, a znatan dio zastoja proizlazi upravo iz upornog pokušaja razlučne vjerovnice i njezina punomoćnika da se na teret stečajne mase priznaju maksimalni troškovi, uključujući i troškove koji nisu pravodobno prijavljeni. Takav procesni pristup nije usmjeren na učinkovito i zakonito okončanje stečaja, nego na stalno održavanje spora oko pojedinih iznosa koji bi, u konačnici, smanjili namirenje ostalih vjerovnika.

Šarko ne traži ništa tuđe. On traži da se stečajna masa raspodijeli zakonito, da se ne priznaju neosnovani troškovi i da se sporna tražbina razlučne vjerovnice ne isplati prije nego što se u povezanim parnicama utvrdi pravna osnova njezina postojanja i prijenosa. Suprotno tome, predlagateljica prijedlogom za dopuštenje revizije ponovno pokušava ostvariti naplatu troškova koji ne ispunjavaju pretpostavke za namirenje iz stečajne mase.

XII. Predlagateljica potražuje i trošak sastava prijedloga za dopuštenje revizije u iznosu od 1.628,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 407,00 EUR, kao i sudsku pristojbu za prijedlog.

Taj zahtjev treba odbiti. Prijedlog je neosnovan, a postavljena pitanja nisu podobna za dopuštenje revizije. Trošak sastava takvog prijedloga ne može se prebaciti na teret stečajne mase niti na teret stečajnog vjerovnika, osobito kada je prijedlog u bitnome usmjeren na ponovno otvaranje pitanja troškova punomoćnika razlučne vjerovnice.

Ako bi se prihvatila praksa da različna vjerovnica za svaki neosnovani pravni lijek dodatno tereti stečajnu masu, stečajni postupak bi se pretvorio u mehanizam stalnog umanjivanja sredstava namijenjenih vjerovnicima. Takvo postupanje treba odlučno odbiti.

XIII.

Slijedom svega navedenoga, stečajni vjerovnik Josip Šarko predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske odbaci prijedlog za dopuštenje revizije različne vjerovnice Ines Ljubičić od 17.08.2026. kao nedopušten, podredno, odbije prijedlog za dopuštenje revizije kao neosnovan, odbije zahtjev različne vjerovnice za naknadom troška sastava prijedloga za dopuštenje revizije, PDV-a i sudske pristojbe, a prije odlučivanja osigura da se u spisu nalaze i očitovanja stečajnih vjerovnika, uključujući ovaj podnesak, jer odluka o prijedlogu izravno utječe na stečajnu masu i opseg namirenja vjerovnika.

U Zagrebu, 25.08.2026. godine

Josip Šarko
po punomoćniku
Mario Bonić, odvjetnik